

Alican ile Arıcan

Hud Peygamberin Diyarında

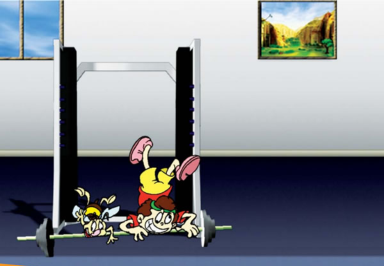
Alican ile Arıcan yeni bir maceraya hazırlanıyorlardı. Arıcan, gidecekleri yerde herkesi güçlü kuvvetli insanlar olduğunu anlatmıştı Alican'a. Bunun için de oraya gitmeden önce küçücük kaslarını biraz olsun güçlendirmek istemişlerdi. Ama söylemesi kolay. Bir de çektiği çileyi Alican'a sorun. Kan ter içinde kalmıştı spor yaparken. O her hareketi yaptığında Arıcan biiir, ikiiii, üüüüüç diye sayıyordu. Her defasında daha uzun geliyordu rakamlar. Ne yapmıştı da bu işe girişmişti! Ne yapsaydı da kurtulsaydı bu spor yapmak zorunluluğundan!

Sonunda dayanamadı Alican ve kendini yere attı. Arıcan arkadaşının tembellik yapmasına bozuldu biraz. "Ohooo Alican. Hadi tembellik yeter." diye seslendi ona. Alican'ın sesi yalvarırı gibi çıkıyordu. "Ben yoruldum Arıcan. Çok yoruldum. Ayakta duracak halim kalmadı. Bunu yapmamız şart mı?" diye sordu. Bu soruya hazırdı Arıcan ve cevabı da hazırdı: "Seni tembel seni. Ben sana Ad Kavmi'nin ne kadar güçlü olduğunu anlattığımda onlara özenen sen değil miydin? Onları yanına böyle kassız kollarımızla gidersek bize gülerler diyen de sendin. Hadi bakalım çalışmaya!"

"Hadi Alican. Hadi güçlü Alican. Hud Peygamber'in kavmini hatırla. Ne kadar güçlü olduklarını düşün." "Hadi bir daha. Ad Kavmi'nin vücutları ne kadar büyüktü değil mi? Bu küçücük kaslarımızla onların yanına gidemeyiz değil mi? Hadi bir daha..." Alican bu çağrıları uzaktan gelen sesler gibi duyuyor ve "Hıı," "Evet," "Yaa öyle!..." diye cevaplar veriyordu. Sonunda o kadar yoruldu ki Alican, Arıcan'ın sesini dahi duyamaz oldu ve hep birlikte yere düştüler. Yorulmuşlardı gerçekten. Ama artık Ad Kavmi'nin yaşadığı zamana gitmeye de hazırdılar...

Alican ile Arıcan'ın gitmeye hazırlandıkları topraklarda Ad Kavmi adında güçlü ve zengin bir kavim yaşıyordu. Bu insanlar çölün ortasında büyük bir şehir kurmuşlardı. Zenginlikleriyle gururlanan bir halktı Ad Kavmi. Zenginliklerini göstermek için koca koca saraylar yaptırıyorlardı. İçinde yaşayacak insanlar olmadığı için de bu saraylar kısa zamanda terk edilmiş harabelere dönüşüyorlardı. Ama Ad Kavmi yeni saraylar yapmaktan vazgeçmiyordu. Her seferinde daha büyük bir saray yapmak biricik hayat gayeleriydi.

Her şeyi zenginlik ve büyük saraylardan ibaret sanan bu kavim çocuklarını de kendi bildikleri gibi yetiştiriyordu. İşte Volkan böyle bir çocuktu. Fakirleri aşağılıyor, onların sarayların yakınına bile gelmesini istemiyordu. O gün de papağanı Bilgiç'le birlikte Hilâl ve Bilâl'e tuzak hazırlamakla meşguldu. Uzaktan Bilâl'in sesi duyulunca seslendi papağanı Bilgiç'e: "İşte, işte bizimkiler geliyor, hazır ol Bilgiç!"

Bilgiç de bir ucunu Volkan'ın tutmakta olduğu ipin öbür ucunu gagasına aldı. Sonra da koşarak oraya doğru gelmekte olan Bilâl'in önüne gerdi.

Her şeyi zenginlik ve büyük saraylardan ibaret sanan bu kavim çocuklarını de kendi bildikleri gibi yetiştiriyordu. İşte Volkan böyle bir çocuktu. Fakirleri aşağılıyor, onların sarayların yakınına bile gelmesini istemiyordu. O gün de papağanı Bilgiç'le birlikte Hilâl ve Bilâl'e tuzak hazırlamakla meşguldu. Uzaktan Bilâl'in sesi duyulunca seslendi papağanı Bilgiç'e: "İşte, işte bizimkiler geliyor, hazır ol Bilgiç! "Bilgiç de bir ucunu Volkan'ın tutmakta olduğu ipin öbür ucunu gagasına aldı. Sonra da koşarak oraya doğru gelmekte olan Bilâl'in önüne gerdi.

Bilâl ve Hilâl birbirleriyle yarışıyorlardı. Bir taraftan var güçleriyle koşarken diğer taraftan da ‘sen geçtin-ben geçtim’ diye birbirlerine takıldıklarından önlerinde gerilmiş olan ipi görmediler bile. Zavallı Bilâl önden koştuğu için Volkan ile Bilgiç’in gerdiği ipe takıldı ve birkaç takla atarak yere yuvarlandı. Arkasından gelmekte olan Hilâl “Aman dikkat!” diye bağırdıysa da arkadaşı Bilâl’ın yere düşmesine engel olamadı. Bilâl ve Hilâl’in başlarına gelenin ne olduğu anlamaları için fazla düşünmeleri gerekmiyordu. Volkan ve Bilgiç yaptıkları iş sanki çok iyi bir şeymiş gibi kahkahalar atıyorlardı çünkü...

Hilâl önce Volkan ve Bilgiç'e kızgın bir bakış atarak "İkiniz de çok kötüsünüz!" diye bağırdı. Sonra yuvarlanırken kafası kocaman bir balkabağının içine sıkışmış olan Bilâl'e baktı. "Bir şeyin var mı Bilâl?" diye sordu hala kafasındaki balkabağını çıkarmaya çalışan arkadaşına. "Yok canım, ben iyiyim." dedi. Bilâl ama belli ki kafasının balkabağının içinde kalmasından korkuyordu. Hilâl'in yardımlarına rağmen çıkaramadı kabağı başından. Volkan ile Bilgiç yaptıkları şeyin bu kadar kötü bir sonuç vermesinden hiç sıkılmadılar. Hatta Volkan: "Ha ha ha..." diye güldü, biraz da kendini zorlayarak. Sonra da ekledi: "Bir daha buralara yaklaşmamayı öğrensin." Volkan'ın kötü papağanı Bilgiç de tekrarladı bu sözleri: "Yaklaşmasın! Yaklaşmasın!"

"Siz ikiniz de kendini beğenmişlersiniz. Bilâl benim arkadaşım ve istediği zaman burada oynayabilir." diye karşı koydu Hilâl. Ama Volkan: "Fakirler kendi mahallelerinde yaşasın. Bizim mahallemizde ne işi var bunların!..." diye bağırdı. Bilgiç de: "Bizim görkemli saraylarımızın yanında ne işi var. Ne işi var" diye ekledi. Hilâl ve Volkan arasındaki bu konuşma bir taraftan devam ederken zavallı Bilâl kafasını balkabağının içinden çıkarmaya çalışıyordu. Tam bu sırada Arıcan'ın hemen arkalarından gelen "Alican beni yakalayamaz ki!" çığlığı duyuldu. Sonra da şaşkın bir şekilde çığlığın geldiği yöne bakan Bilgiç'e çarptı. O ana kadar sahibinin gururunu taklit edip durmuş olan Bilgiç, yere düşmüş ve sayıklamaya başlamıştı: "Ne zaman? Ne oluyor? Neredeyim ben?"

Bilgiç daha kendine gelememişti ki bir sarmaşığa tutunmuş olan Alican çıktı ortaya. Tıpkı Tarzan gibi 'Aaaaaaa!' diye bağırıyordu havada uçarken. Sonun da o da geldi Volkan'ı buldu. Çarpışmanın etkisiyle bir taş gibi yuvarlanan Volkan az ötedeki otların içine yığıldı. Alican kendi dünyasından Ad Kavmi'nin dünyasına geçişte yaşadığı bu kazadan utandı biraz. Özür dilemeye kalkıştı ama oradaki bir kız çocuğuyla kafasına bir balkabağı geçmiş bir erkek çocuğunun olanlara gülmesini de anlayamadı bir türlü. Bu gülenler Hilâl ve Bilâl'den başkası değildi. Hilâl gülmelerinin sebebini, "Gördün mü Bilâl bu ikisi nasıl da cezalarını buldular..." diyerek düşüncesini açıkladı. Bilâl Volkan'ın başına bir şey geldiğini anlamıştı ama olanları göremediği için canı sıkılıyordu. Yeniden kafasındaki balkabağını çıkarmaya çalıştı.

Bir süredir kabağın altında oynaşanın bir çocuk olduğunu anlayan Arıcan: "Sizin bir profesyonelin yardımına ihtiyacınız var." diyerek başladı balkabağını bir kenarından çekiştirmeye. Öbür taraftan da Hilâl çekiştiriyordu. "Arıcan'ın güçlü arkadaşı Alican de size yardım edecek." dedi Alican ve balkabağını herkes kendi tarafına doğru çekmeye başladı. O sırada otların üzerinden kalkmış olan Volkan Bilâl'e iki yeni yardımcının gelmiş olmasına bozulmuştu. "Bunlar da kim be!" diye sordu kendine. Bilgiç aynı sözleri tekrarladı: "Bunlar da kim be!" sorusunun cevabını soracak hâli yoktu Volkan'ın. Dudak büktü ve "kimse kim, ben buradan gidiyorum" diyerek uzaklaştı oradan. Arkasından da kötü kalpli papağanı gitti. Tam onlar ortadan kaybolmuşlardı ki Bilâl'in başındaki balkabağı çocukların elinde paramparça oldu. Bir süredir kabağın içinde ağlayıp duran Bilâl sevinçle haykırdı: "Oooh! Özgürlük ne güzel şey!"

Volkan ve papağanı Bilgiç doğruca evlerine gittiler. Volkan Bilâl'in yeni arkadaşlarıyla birlikte kendisinden daha güçlü olduğunun farkındaydı. Bu durumda plânladığı kötülükleri için büyüklerin yardımına ihtiyacı olacaktı. Babasına koştu hemen. Güya ağlıyordu. "Babacığım, babacığım! Şu Hilâl'le arkadaşı Bilâl beni dövdüler." dedi ara ara hıçkırarak. Volkan'ın böyle sinsi oyunlarına alışmış olan Bilgiç de yapması gerekeni biliyordu. O da ağlıyor numarası yaparak konuştu: "Evet, o ikisi dövdüler bizi. Bilâl ve Hilâl." Volkan'ın babası Hilâl'in terbiyeli bir kız olduğunu biliyordu. "Komşumuz Adnan Bey'in kızı Hilâl iyi bir çocuktur. Sakın sen ve yaramaz papağanın ona bir kötülük etmiş olmayasınız?" diye sordu Volkan'a. Bilgiç, kendisinden 'yaramaz papağan' diye bahsedilmesine bozuldu önce. Ama Volkan "Hayır baba. Kavgayı onlar başlattı. Benim güzel papağanıma taş attılar." deyince rahatladı.

Volkan'ın babası kendi çocuğunu da Hilâl'i de iyi tanıyordu. "Yok canım," dedi "Zavallı kuşa durup dururken niye taş atsınlar ki?" Volkan'ın istediği soru da buydu zaten. Babasının son günlerde Hud Peygamber'e inananlar hakkında nasıl kızıp bağırdığını biliyordu. Fırsatı kaçırmadı. "Duymadın mı baba? O ikisi ve aileleri Hud denilen adama inanmaya başlamışlar." dedi. Bu haber Volkan'ın babasını çileden çıkarmak için yeter de artardı bile. "Ne diyorsun sen! Hud'a mı inanıyorlarmış?" diye gürledi babası. Bilgiç de masum bir gülücükle: "Onun için de bizi sevmiyorlar artık." dedi. Volkan'ın babası bu habere inanmak istemedi önce. Adnan Bey Ad Kavmi'nin önde gelenlerindendi. Kendi kavmin onlarca yıldır inandığı tanrıları bırakıp Hud Peygamber'in Allah'ına ibadet etmeye başlaması mümkün değildi ona göre. "Peki, bu Bilâl dediğin çocuk... O da saraylardan birinde mi oturuyor?" diye sordu Volkan'a. Bilgiç kafasını sallayarak cevap verdi bu soruya. Volkan da açıkladı: "Hayır baba, onlar fakirler mahallesinde oturuyorlar."

Volkan, babasının bu cevaba karşı ne kadar hiddetlendiğine şaşırdı önce. Hatta biraz da korktu. Babası haykırırken: "Öfkelenme babacığım, ben sadece... istedim ki ..." gibi açıklamalarda bulunmaya çalıştı. Ama sonra babasının kızgınlığının kendisine karşı değil, Hud Peygamber'in, şehrin hem zenginlerinden hem de fakirlerinden yandaşlar bulduğu gerçeğine olduğunu anladı. Bu arada babasının kızgınlığı da sinsi bir gülümsemeye dönüşmüştü. Volkan'a dönüp: "Sen şu Bilâl dediğin çocuğun babasıyla birlikte fakirlerin mahallesinde oturduğunu söyledin değil mi?" diye sordu. Volkan ve Bilgiç bu soruya korku dolu bir gülümsemeyle baş sallayarak cevap verdiler. Volkan'ın babası bu cevaba kocaman bir kahkahayla cevap verdi. Âdeta sarayın eşyalarını yerlerinden oynatan bu kahkahayı kin ve nefret dolu sesi takip etti: "Bakalım Hud ona ve takipçilerine yaptıklarımı görünce ne yapacak?..."

Volkan, babasının bir kızıp bir kahkaha patlatmasına anlam veremedi. Ürkerek "Ne yapmayı plânlıyorsun babacığım?" diye sordu. Babası da: "Kralımız Ad büyük dağın tepesine yeni bir saray yapılmasını emretti." diye açıkladı. Bir işe yaramadı bu açıklama tabi. Volkan, bir saray inşaatıyla Bilâl'in ne ilgisi olabileceğini biraz sonra anlayacaklardı. Babasının anlattığına göre Kral Ad o güne kadar yaptırılmamış büyüklükte bir sarayın inşa edilmesini emretmişti. Daha önce yapılan saraylarda olduğu gibi bu sarayın inşaatında da fakirler zorla çalıştırılacaktı. Tabi bu arada Bilâl ve babası da... "Sadece Bilâl ve babası değil." diye açıkladı Volkan'ın babası, "Fakirler mahallesinde yaşayan ve tanrılarımızı inkâr edip Hud'a inanmaya başlayan herkes köle gibi çalıştırılacak. O zaman Hud ne yapacak bakalım?..." Volkan yaptığı plânın bu kadar etkili bir sonuç vereceğini düşünemezdi bile. "Çok güzeeeeel!..." diyerek avuçlarını ovuşturdu. Onu taklit eden Bilgiç de kanatlarını birbirine vurarak "Çok güzeeel!" dedi...

Volkan babasıyla bu konuşmaları yaparken, Bilâl yeni arkadaşlarını fakirler mahallesindeki evine götürmüştü. Bilâl'in yaşadığı mahalle Volkan ve Hilâl'in saraylarının bulunduğu yerden çok da uzakta değildi. Ancak Ad Kavmi'nin sarayları ile bu fakir insanların küçük evleri arasında dağlar kadar vark vardı. Yine de bu küçük evlerde oturan insanlar, saraylarda yaşayan zenginlerden daha mutlu olabiliyorlardı. İşte örneğin Bilâl! Arkadaşlarını eve getirdiğinde onları karşılayacak bir hizmetçileri yoktu. Üzerlerinde oturacak ipek kumaşla kaplânmış minderleri de... Ama yine de arkadaşlarının önüne koyulacak birkaç meyve ve bir iki kuru ekmek parçası bulmuştu işte ve hep birlikte mutluydular...

Mutluydular mutlu olmasına da Bilâl'in içi içine sığmıyordu. Bir taraftan yeni arkadaşlar edindiği için seviniyordu. Ancak Volkan'ın davranışlarından dolayı sarayların yakınına gitmek istemiyordu. Eğer Hilâl onu buna zorlamamış olsaydı bugün de saraylara yaklaşmayı düşünmeyecekti. "İyi ama" dedi Alican, "İstediğin yerde oynamak senin hakkın. Buna Volkan denilen o çocuk da, sarayların sahipleri de karışamaz." Hilâl de ne zamandır bunu anlatmaya çalışıyordu Bilâl'e. Ancak Bilâl onurlu bir çocuktu ve sırf fakir olduğu için Volkan ve onun gibi çocuklar tarafından aşağılanmayı kabul edemiyordu. "Zaten sarayların hepsi bomboş..." diye söze karıştı Arıcan. Ancak sözünü devam ettirmek yerine Bilâl'in elindeki elmayı seyretmeyi tercih etti.

Uzun sürmedi bu elma seyretme faslı. Bir süredir elinde bir elma tutup, sürekli konuştuğundan dolayı elmasından bir parça bile almayan Bilâl'e kızan Arıcan, bir hamlede elmayı kapıp, "Özellikle de..." dedi, bu arada elmayı da bir yutuşta midesine göndermişti tabi. "Özellikle de başkalarının haklarını böyle gaspetmiyorsan." Arıcan'ın bu hareketine herkes güldü. Bazıları açgözlü bir arıya benzetti onu, bazılarıyla yaptığı benzetmenin güzelliğine güldü. Ancak anlaşılan canı bir şeyler yemek isteyen sadece Arıcan değildi. Hilâl, Arıcan'a "Haklısın Arıcan. Ben de Bilâl'e hep bunu anlatıyorum. Ama o hep Volkan denen çocuktan uzak durmak istiyor." Derken Alican'ın dudaklarından "Güzeeel... Missss... Harika..." gibi sözler dökülmeye başladı. Arıcan "Bu Volkan ne kadar da gururlu bir çocuk!" dediğinde Alican hâlâ "Çok güzel, harika!" diyordu. Sonunda çocuklar dayanamayıp güzel olanın ne olduğunu sordular.

"Bu ekmeeeek!" dedi Alican. "Çok güzel görünüyor." Sonra da hızla ekmeği yemeye başladı. Bu kez gülme sırası Arıcan'daydı. "Bizim Alican böyledir işte" diye takıldı Alican'a. "yemekten başka bir şey düşünmez." Sonra baktı ki Alican bu yoruma biraz bozulur gibi oldu, konuyu değiştirmek için "Ee Alican, söyle bakalım, yemeğe başlamadan önce besmele çektin mi?" diye sordu. Bu soru hayrete düşürdü Hilâl ile Bilâl'i. "Duydun mu Bilâl? Arının ne sorduğunu duydun mu? Demek ki bu ikisi de bizim gibi Allah'a inanıyor." diye sevinçle el çırptı Hilâl. "Evet." dedi Alican. "Biz bütün bu dünyanın yaratıcısı olan Allah'a inanıyoruz. Heyecandan yerinden duramayan Bilâl, "Siz de Hud Peygamber'den mi öğrendiniz bunları?" diye sordu. Bu kez Arıcan heyecanlanmıştı. "Yoksa sen Allah'ın peygamberi Hud'u tanıyor musun Bilâl?" diye sordu.

"Tabi ki tanıyorum." dedi Bilâl. "O kadar güzel sohbet ediyor ki..." Hilâl de Hud Peygamber'e olan bağlılığını "O herkese iyilik yapar ve herkesi de kendisi gibi iyilik yapmaya davet eder." diye dile getirdi. Bilâl, Hud Peygamber'in fakirlerle zenginler arasında ayrım yapmamasından özellikle etkilenmişti. "Biliyor musunuz," dedi "Hud Peygamber bize Allah'ın karşısında zengin ile fakir arasında bir fark yoktur." diyor. Alican sanki karşısında Hud Peygamber'in kendisi konuşuyormuş gibi ayağa kalkarak onayladı bu söylenenleri: "Evet, Allah'ın karşısında iyilik ve kötülük, zenginlik veya fakirlikle değil, iyi insanlar olmakla ve ibadet etmekle ölçülür."

"Doğru söylüyorsunuz ama Kral Ad ve halkının çoğu Hud'a inanmıyorlar." diye söze karıştı Hilâl. Bilâl de Ad Kavmi'nin Hud'a karşı olmasının sebebini açıkladı: "Onlar putlara tapıyorlar. Hem de kendi elleriyle yaptıkları putlara. Bu yüzden de Allah'ın emirlerini dinlemek istemiyorlar. Hud Peygamber onlara Allah'a inanırlarsa nasıl ödüllendirileceklerini anlattı. Allah'ın onlara bol meyveli ağaçlar ve zenginlikler vereceğini söyledi. Ama nafile." Bilâl'in sözünü Hilâl tamamladı: "Sonra onlara inançsızlıklarında inat ederlerse, nasıl cezalandırılacaklarını da anlattı. Öldükten sonra da benzeri olmayan bir cezanın kendilerini beklediğini söyledi". Alican ile Arıcan bu 'benzeri görülmemiş ceza' ifadesinden ürktüler. Ama Hilâl'le Bilâl Ad Kavmi'nin yine de akıllanmadığını anlattılar onlara. Bütün bunlar, Ad Kavmi'nin ne kadar inatçı bir millet olduğunu gösteriyordu. Çocuklar böylesine inatçı bir halkın Hud Peygamber'e bir kötülük yapabileceğinden endişe ettiler ve birlikte Hud Peygamber'e kötü bir şey olmaması için dua ettiler.

Gerçekten de Ad Kavmi Hud Peygamber'e karşı kötülükler plânlıyordu. Peygamberin bütün uyarılarına karşı gururlarından ve lüzumsuz yere koca koca saraylar yapma âdetlerinden vazgeçmediler. Alican ile Arıcan Bilâl'in evinde Hud Peygamber için dua ederlerken Ad Kavmi'nin ileri gelenleri, vezirin toplântı salonunda Kral Ad'ın yapılmasını emrettiği yeni sarayın plânlarını tartışıyorlardı. Volkan'ın babası Yaman ve Hilâl'in babası Adnan da toplântıda hazır bulunuyordu. Görülen o ki Yaman bu inşaatı Hud Peygamber'e inananları cezalandırmak için bir fırsat olarak görüyordu.

"Kral Ad'ın emrini hepiniz biliyorsunuz." diye söze başladı vezir. "Büyük Dağ'ın başındaki yeni sarayın inşaatının en kısa zamanda bitirilmesi gerekiyor. Sizlerden neler yapabileceğinizi öğrenmem gerek." Vezir'in sağında oturan yardımcısı "Ben taş, kereste ve diğer inşaat malzemelerini ayarlayabilirim" diye cevap verdi Vezir'in sorusuna. Solundaki yardımcısı da yeni saray için bundan önce görülmemiş ve bundan sonra da benzeri yapılamayacak bir bina plânı hazırlattığını söyledi. Sıra Volkan'ın babası Yaman'a gelince Yaman'ın plânı belli oldu. "Malzeme ve plân üzerinde anlaştığımıza göre inşaatta çalışacak köleleri toplamaktan başka iş kalmadı." dedi ve Vezir'den, askerleri fakirler mahallesinden zorla çalıştırılacak adamları toplatmak için göndermek üzere izin istedi. Vezir Yaman'ı isyancılarla sürtüşme çıkarmaması için uyarmakla birlikte ona istediği izni verdi. Bu izin, Yaman'ın Hud Peygamber'e inananlara işkence edebilmek için ihtiyacı olan tek şeydi...

26 Vezir, bu kez toplântıda bulunan Hilâl'in babası Adnan ve onun yakın arkadaşı Selman'a döndü: "Peki ya siz ne yapabilirsiniz yeni saray için." diye sordu. Adnan ve Selman Hud Peygamber'e iman etmişlerdi ve bu yeni sarayların inşasında yer almak istemiyorlardı. "Ben..." dedi. Adnan tedirginlikle: "Üzgünüm ama benim bu kez yapabileceğim pek bir şey yok." Vezir bu cevaba bozuldu biraz. "Niyeymiş o?" diye sordu. Ne Adnan ne de Selman yalan söyleyecek insanlar değillerdi. Daha cesur olan Adnan: "Çünkü," dedi, "Çünkü ben bu kadar çok saray yapılması için bir sebep göremiyorum." "Olur mu hiç öyle şey," diye cevap verdi Vezir. "Bu saraylar bizim gücümüzün ve refahımızın bir göstergesidir." Adnan'dan cesaret alan Selman konuştu bu kez: "Doğru, içinde yaşayacak kimsenin olmadığı bu sarayları yapmanın tek amacı kendimizle övünmek ve kibirlenmek olabilir."

Vezir, Adnan ve Selman'ın bu sözleri karşısında afallamıştı. "Sizlere neler oluyor yahu?..." dedi, "Bu sözleriniz duyulmadık şeyler." "Çünkü," diye söze girdi kızgın Yaman. "Çünkü bu sözler, onlar kendi sözleri değil. Bunlar Hud'un sözleri ve onun fikirleri. Görüyor musunuz aramızdaki zenginler dahi tanrılarımıza tapmayı terk edip Hud'un Allah'ına inanmaya başlamışlar." Hud Peygamber'in adı Vezir'in toplântı salonunda bir bomba gibi patlamıştı. Vezir'in iki yardımcısı bu isimden ne kadar da korktuklarını belli edercesine "Hud!" diye bağırdılar. Daha serinkanlı olan Vezir, olayı araştırmaktan ve Adnan ile Selman'ı da dinlemekten yanaydı. "Sen neler söylüyorsun Yaman?" diye sordu. Yaman da "Bunu onlara sorun." diye cevap verdi. Ne Adnan'ın ne de Selman'ın Yaman'ın bu tehditkâr ve aşağılayıcı tavırlarına katlanacak hâlleri vardı. "Yeter artık Yaman, yeter!..." diye söze başladı Adnan. "Duymak istediğiniz buysa evet biz Hud'un bize anlattıklarına inandık." Vezir ve yardımcıları hep bir ağızdan: "Hud'un dinine mi geçtiniz. Bu nasıl olur? Siz aklınızı mı kaybettiniz?" diye hayretlerini dile getirdiler. Ancak Selman "Ona inananlar sadece biz değiliz. Şehrin büyüklerinden pek çok kişi Hud'un Allah'ına inanıyor." deyince hayretleri bir kat daha arttı.

Vezir Kral Ad'ın bu olanları duyarsa neler olabileceğini hatırlatarak Adnan ve Selman'ı korkutmak istediyse işe yaramadı bu. Artık Allah'tan başka korkuları olmayan bu iki adam, sağlam bir imanla Hud Peygamber'e bağlanmışlardı. "Asıl siz şu soruyu sorun kendinize: "Nasıl oluyor da böyle akıl almaz inançlarınıza körü körüne bağlı kalıyorsunuz?" diye söze başladı Adnan. Onu Selman'ın "Bu taşlara ibadet etmekte nasıl ısrar ediyorsunuz? Oysa bu taşların insana ne zararı ne de faydası vardır." sözü izledi. Adnan da: "Bu yetmezmiş gibi yeryüzünde zorbalık yapıyorsunuz ve fakirleri köleleştirip onlara zulmediyorsunuz." diye devam etti. Vezir buna benzer sözleri daha önce de duymuştu. Ama Ad Kavmi'nin en saygın insanlarının böyle konuşabilmesine hayret etmişti doğrusu. "Anlaşılan siz Tanrıların cezasına çarptırılmışsınız. Tıpkı Hud gibi akıllarınızı yitirmişsiniz." demekten başka bir çare bulamadı. Yaman kızgınlığından yerinde duramıyordu. "Sadece bunlar değil. Kölelerin çoğu da bunlar gibi akıllarını yitirmiş." diye bağırdı. Sonra da ekledi kendi kendine konuşarak: "Ama ben onlardan nasıl intikam alacağımı biliyorum."

Vezir'in sarayında bunlar konuşulurken Alican ile Arıcan şehri dolaşmaya çıkmışlardı. Bomboş sarayları gördüklerinde Ad Kavmi'nin ne kadar gururuna düşkün bir kavim olduğunu birkez daha anlamışlardı. Yorulup dinlenmek için saraylardan uzaklaştıkları bir anda Bilâl ve Hilâl'le karşılaştılar yeniden. Bilâl, bu arada babasına kendisine yardım eden Alican ile Arıcan'ı anlatmış, babası da bu iki cesur arkadaşına teşekkür etmek için onları yeniden eve getirmesini istemişti Bilâl'den. "Hadi çocuklar, utanmayın. Babam sizinle tanışmak istiyor. Bana yapmış olduğunuz yardımlardan dolayı size teşekkür etmek istiyor." diye çağırdı onları Bilâl. "Bilâl, teşekküre ne gerek var. Bunu kim olsa yapardı." diye karşı çıktı Alican. Arıcan da: "Evet Bilâl, senin gibi sevimli bir çocuğa kim olsa yardım ederdi." diye ekledi. Bunları konuşurlarken Bilâl'lerin evinin kapısına gelmişlerdi yeniden. Bilâl babasına seslenerek eve girdi. Ancak babası içeride yoktu. Dışarıya yeniden çıktığında da onu çok kötü bir sürpriz bekliyor olacaktı.

İki iri yarı adam Bilâl'in yaşlanmış ve hasta babasını zincirlemiş götürüyorlardı. Babasının tutuklanmış olduğunu gören Bilâl bir anda dev gibi adamlara saldırdı. Ancak o küçük cüssesiyle Ad Kavmi'nin bu güçlü adamlarına karşı yapacak fazlaca bir şeyi yoktu. "Babacığım! Neler oluyor? Nereye, niye götürüyorlar seni?" diye sordu Bilâl çaresizlikle. Babasının cevabı hem Bilâl'in sorusunu cevaplıyor, hem de kendisini tutuklayan adamlara neden karşı koyduğunu açıklıyordu: "Hayır, hayır ben hiçbir faydası olmayan bu sarayların inşasında çalışmak istemiyorum."Anlaşılan o ki Volkan'ın babası Yaman hiç vakit kaybetmemişti. Vezirden aldığı fakirler mahallesinden çalışmak üzere köleler toplama iznini özellikle Hud Peygamber'e inananlara işkence etmek için kullanacaktı. İlk kurbanlarından biri de Bilâl'in zavallı babasıydı.

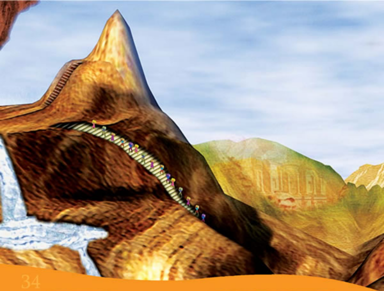
Bilâl babasının zorla inşaatlarda çalıştırılacağını anlayınca bir kez daha hamle yaptı. Bu kez arkadaşları da saldırdılar iki iri cüsseli adama. Bir yandan saldırıyor, diğer yandan da “Onu bırakın, bırakın onu, onu serbest bırakın!” diye bağırıyorlardı. Ama bu küçücük çocukların ve bir arıcığın iri cüsseli askerlerin karşısında fazlaca yapacakları bir şey yoktu. Adamlardan biri bir el hareketinde çocukları yere serdi. Üstelik “Defolun burdan sizi bücürler. Yoksa canınıza okurum sizin!” diye de tehdit etti onları. Oğlunun askerlerden dayak yemesinden endişe eden Bilâl'in hastalıklı babası “Hadi oğlum Bilâl,” dedi zorla konuşarak. “Şimdi git, ben de yeni sarayın inşası tamamlandıktan sonra eve döneceğim.” Askerler Bilâl'in adını duyduklarında sevindiler. “Biz de bu çocuğu arıyorduk.” dedi biri. Anlaşılan Yaman, oğlu Volkan'ın intikamını da almak istemişti. O çocuk yaştaki Bilâl'i de köle olarak saray inşaatında çalıştıracaklardı.

Babası askerlerin Bilâl'i de alıp götüreceklerini anlamıştı. Oğlunun kulağına eğilerek: "Bilal, Arkadaşlarınla buradan uzaklaş! Beni düşünme." dedi ona. Ama Bilâl'in kendisini düşünecek hali yoktu. "Ama, babacığım sen hastasın, bu ağır işin üstesinden gelemezsin!" diye cevap verdi babasına. Alican de destekledi onu: "Amcacığım, sen böyle hastayken yatıp dinlenmen gerekir. Bu hâldeyken inşaatlarda çalıştırılman büyük bir zulümdür." Bu kez çocuklar askerlere saldırmak yerine Bilâl'in babasını bağlayan kelepçeleri çözmek için atağa geçtiler. Ancak bu da nafileydi. Askerlerden biri Bilâl'i sımsıkı kavrayarak "Demek ki sen hasta babana yardım etmek istiyorsun, öyle mi? Gel bakalım o zaman. Seni de götürüyoruz" dedi. Bilâl ne kadar "Bırakın beni!" diye haykırdıysa da işe yaramadı. Babası "Hayır hayır, o daha küçücük bir çocuk, dağlarda çalışamaz o." diye yalvardı askerlere. Ancak onu da dinlemediler.

Ne Bilâl'in ne de babasının çırpınmaları askerleri durduramadı. Onlara engel olamayan Alican ile Arıcan ve Hilâl de askerler tarafından dövülerek yere itildiler. Askerler Bilâl'i ve babasını zorla çalışmaya götürürken neden özellikle bu ikisinin seçildiğini de söyleyiverdiler. "Bakalım Hud ve O'nun Allah'ı yardımınıza gelecek mi?" diye bağırdı biri. Sonra da "Hadi yürüyün!" diye sürükleyerek götürdüler ikisini. Alican ile Arıcan bu iki askerden çok, onları gönderen kişiye kızmışlardı. İnsanları sadece bir peygambere inandıkları için cezalandıran birisiydi bu. Kim olduğunu bilmiyorlardı. Zira o sırada Bilâl'in evinin arkasında gizlenmiş ve olan biteni seyreden, kendileri askerler tarafından tartaklanırken gülen Volkan'ı ve kötü papağanı Bilgiç'i görmemişlerdi. "Zulüm bu!" diye bağırdı Alican. "Bu kabul edilemez bir zulüm. Bizim Bilâl ve babasına yardım etmemiz lâzım." Arıcan de onu tastik etti. İkisi de Bilâl ve babasına nasıl yardım edeceklerini bilmiyorlardı. Ama bir tek şeyden emindiler: İnanan insanlar olarak sırf Allah'a inandıkları için kendilerine zulmedilen bu insanlara yardım etmeliydiler...

Kral Ad'ın askerleri fakirler mahallesinden daha birçok kişiyi topladılar. Bunların yaşlı, hasta veya bakıma muhtaç olup olmadıklarına bakılmadı hiç. Fakir olmak, bir de Hud Peygamber'e inanmak köle gibi çalıştırılmak için yeter de artardı bile. Sarayın yapımında çalışacak insanlar toplândıktan sonra inşaat başladı. Büyük Dağ'ın tepesindeki bu saray o güne kadar yeryüzünde görülmedik büyüklükte ve ihtişamda olacaktı. Böyle büyük bir sarayın malzemelerinin dağ başına taşınması çok zordu. Bunun için de Bilâl ve babası gibi daha nice insanlar zorla çalıştırılıyordu.

Köleler gibi çalıştırılan bu insanlara çok az para, çok az yemek ve çok az dinlenme imkânı veriliyordu. Başlarında bulunan iri yarı, eli kırbaçlı bir adam, zavallı fakirlerin nefes almasına imkân vermiyordu. Bilâl'in babası da elden ele taş taşıyanlardandı. Bu fakir adamlar, yaşlı veya hasta oldukları için bir taşı sırtlarına alıp uzun müddet yürüyemiyorlardı. Yine de Yaman'ın askerleri bunlara da işkence etmekten vazgeçmemişlerdi. Bunlar taşları ve diğer inşaat malzemelerini elden ele aktararak taşıyorlardı. Bu arada biraz olsun konuşma imkânları da oluyordu: "Bu işi yapmaktan utanç duyuyorum." dedi biri. Öteki: "Bize doğru dürüst yemek de vermiyorlar. Fakirliğin gözü kör olsun." diye devam etti. Ancak bir öteki düzeltti onu: "Bence bizi fakir olduğumuz için değil, Hud'a inandığımız için cezalandırıyorlar."

Bilâl'in babası, baktı ki arkadaşları çektikleri çileler karşısında çok zorlanıyorlar, onlara sabır tavsiye etmeye karar verdi. Oysa içlerinde en hasta ve yaşlı olanı kendisiydi. Fakat inanan insan hasta da olsa, yaşlı da olsa güçlüdür, öyle değil mi? "Sabırlı olun..." diye konuştu arkadaşlarına. "Allah (cc) yakında bizi bu sıkıntılardan kurtaracak. Hud Peygamber'in ne dediğini duydunuz. İnsanın imanı böyle zorluk anlarında test edilir. Sabırlı olun." Yanında bulunan bir başka adam destek verdi Bilâl'in hasta babasının sözlerine: "Evet," diye atıldı, "Evet, Hud Peygamber bize Allah'ın yardımının geleceğini haber verdi. Ayrıca bu zalimlerin mutlaka cezalarını bulacağını da söyledi bize."

Bilâl'in babası kendisiyle birlikte çalışan insanlara sabır tavsiye ediyordu ama kendisinin daha fazla sabredecek hâli kalmamıştı. Kalbinde dayanacak iman vardı hala, ama vücudunun direnci düşmüştü. Öksürerek konuşmasına devam etti: "Hud'dan önce gelen peygamberlere inananlara da zalimler böyle yaptılar. Ancak Allah'ın yardımı eninde sonunda geldi. Bu kez de gelecek ve hepimizin intikamını bu zalim adamlardan alacak." Bilâl'in babasıyla birlikte çalışan fakirler bu sözlerle biraz olsun cesaret bulmuşlardı. Ancak Bilâl babasının öksürüğünün gittikçe arttığını görebiliyordu. Ne yapsaydı da babasını bu ağır işten kurtarsaydı? Hud Peygamber'in bahsettiği bu yardım ne zaman gelecekti? Bilâl, babası gözlerinin önünde ölüme doğru giderken oturup bu yardımı bekleyemeyeceğini hissediyordu.

“Hiç değilse babamın işinin ben yapıp onun biraz olsun dinlenmesini sağlayabilirim” diye düşündü. Bu düşünceyle yaklaştığı babasına: “Babacığım, sen biraz oturup dinlensen. Ben senin yerine çalışmaya devam ederim.” dedi. Babası da, onun yanında çalışan adamlar da Bilâl’in yanlarına gelmesinden tedirgin olmuşlardı. Çünkü askerler bu tür olaylardan hiç hoşlanmıyorlar, kızdıklarında da önüne geleni kırbaçlıyorlardı. Nitekim içlerinden birisi aralarında konuştuklarını duymuştu işte: “Köleler! Konuşmayı kesin de çalışmaya bakın!” diye bağırdı. Bilâl’in babası oğluna “Git burdan yavrum!” dedi üzüntülü bir ses tonuyla. Diğer adamlar da “Hadi.. Bilâl, hadi yerine git. Bak askerler geliyor.” diye uyardılar onu.

Askerlerin ayak sesini duyan Bilâl telâşla uzaklaştı oradan. Giderken de: “Babacığım seni böyle görmeye dayanamıyorum... Sana yine yardım edemedim.” diyerek ağlamaya başladı. Eli kırbaçlı bir asker fakirlerin yanına geldi ancak Bilâl çoktan kaçmıştı. Kimseyi göremeyince orada bulduğu adamlara bağırmaya karar verdi asker: “Hadi gevezeliği bırakın! Hadi ... iş başına... acele edin, acele edin!” Olanları dışarıdan seyreden bir başka asker de bir sürü hakaret etti. Bilâl’in babası ve arkadaşları hakkında. Sözlerini de: “Ne işe yaramaz köleler bunlar!” diye bitirdi. Sadece Allah’ın kulu olmayı kabul eden bu insanlar, kendilerine köle muamelesi yapılmasını kabul edemiyorlardı. İçlerinden biri: “Biz kimsenin kölesi değiliz!” diye bağırmak istedi. Ancak kendisinin yüzünden arkadaşlarının da kırbaçlanacağından endişe ettiğinden dudaklarından sessizce çıkabildi bu söz. Onu sadece birkaç arkadaşı daha duyabildi...

Sessiz sedasız söylenmiş "Biz kimsenin kölesi değiliz." sözü kısa zamanda bütün işçilerin dilinde tekrarlanmaya başlandı. Biri bu sözün sonunda "Hepimiz bütün kâinatın yaratıcısı olan Allah'ın kullarıyız." sözünü ekledi. Bir başkası "Sadece biz değil, bu başımızda bize zulmedenler de O'nun kulları. Ah ne olurdu bunlar da Hud Peygamber'i dinleyip bunu anlasalardı..." dedi. "İnanmak mı!" diye hayretini ifade etti bir arkadaşı, "Ona zarar vermesinler yeter." Ad Kavmi'nin inatçı adamlarının Hud Peygamber'e zarar verebileceği düşüncesi sarstı birdenbire inanan işçileri. Kendilerine verilmiş olan zararı unutmuş, Hud Peygamber'e verilebilecek olan zarardan endişe etmeye başlamışlardı. "O'nu delilikle suçluyorlar..." dedi birisi. "Bedenine de zarar vermek istediler ama O hep sabretti..." diye tamamladı bir başkası. Sonra kimden çıktığı bilinmeyen bir ses: "Ama artık Hud Peygamber bu kavmin kendisini dinlemeyeceğini anlayınca Allah'a dua etmiştir. Artık Allah'ın bu inatçı kavmi cezalandırması yakındır." dedi. Bu sese inşaatta çalışan bütün fakirler içten bir karşılık verdiler: "Evet artık zulümlerinin cezasını görecekleri gün çok yakındır..."

Büyük Dağ'ın üzerinde bunlar olurken Alican, Arıcan ve Hilâl dağdaki fakirleri kurtarmak için bir plân yapmışlardı bile. Gerçi ayrıntılı bir plân değildi bu. Kendi yaptıkları bir salla nehre açılmışlardı. Bu yolla Büyük Dağ'a kadar ulaşıp esirleri kurtarmayı ümit ediyorlardı. Ancak sürekli onları takip eden Volkan'ın da bir karşı plânı vardı. Daha onlar nehre açılmadan kayığı ve yaramaz papağanı Bilgiç ile birlikte nehre inmişti. Sinsi gözlerle Alican ile Arıcan'ın salını bekliyordu. "Ha ha ha!" diye güldü bir ara. "İşte geliyorlar Bilgiç. Plânımızın birinci basamağını uygulayalım." "Emredersin Volkan Kaptan! Emredersin!" diye cevap verdi kötü papağan.

Volkan'ın plânı Alican ile Arıcan'ın salının Büyük Dağ'a ulaşmasına engel olmaktı. Önce bir kürek darbesiyle geriye itti salı. Sonra saldan daha büyük olan teknesini üzerlerine sürerek korkuttu onları. "Çarpacaklar bize!" diye bağırdı Hilâl. Alican elinden geleni yaptıysa da salın sarsılmasına engel olamadı. Bu arada hain kahkahalarla gülüyordu Volkan ile kötü papağanı. "Plân diye ben buna derim." diye bağırdı Volkan. Alican, Volkan'ın plânını anlamıştı. Karanlık çökmeden önce Büyük Dağ'a ulaşmalarına engel olmaya çalışıyordu. Arıcan Volkan'ın küreğini tutarak kayığını uzaklaştırmaya çalıştı ama işe yaramadı. Zaten Volkan ve Bilgiç'in plânlarının bir de ikinci basamağı vardı.

Volkan plânın ikinci basamağına geçildiğini söyleyince Bilgiç kayıktan havalandığı gibi Alican'ın salına kondu. Salın kerestelerini bir arada tutan ipleri gagasıyla koparmaya başladı. Arıcan bu kötü papağana engel olmaya çalıştı ama geç kalmıştı. Alican ve Hilâl de salın üzerinde dengede durmaya çalışırken Bilgiç'le mücadele edecek durumda değillerdi. Bilgiç, salın iki ipini koparınca zaten çocukların yapmış olduğu sal parçalanmaya başladı. Volkan papağanını geri çağırdı ve Alican, Arıcan ve Hilâl'i suyun ortasında dağılmakta olan bir salın üzerinde bırakarak uzaklaştılar oradan...

Hilâl baktı ki salı tekrar bir araya getirmenin yolu yok "Alican şu kayaya ulaşmaya çalışalım!" diye seslendi arkadaşına. Hızla kayaya doğru kürek çekmeye başladı Alican. Arıcan da: "Acele edelim. Çabuk! Hadi elinizi çabuk tutun" diye teşvik ediyordu iki arkadaşı. Kayaya ulaşmalarına birkaç küreklik yol kalmıştı ki sal tamamen parçalandı ve batmaya başladı. Alican, son bir gayretle salını nehrin ortasındaki bir kayanın yanına kadar getirdi ve Hilâl ile Arıcan kayıktan çıkana kadar bu kayaya tutunarak batmakta olan salı sabit tutmayı başardı.

Hilâl ve Arıcan kıyıdaki bir kayanın üzerine çıkmayı başarmışlardı ki sal tamamen battı. Hatta Salı sabit tutmak için nehrin ortasındaki bir kayaya tutunmuş olan Alican'ın ayakları öylece havada asılı kaldı. Bereket Arıcan o kadarcık mesafede Alican'i taşıyabilecek durumdaydı. Elini tuttuğu Alican'i Hilâl'in yanına getirdi. Bizimkiler Volkan'ın tuzağından son anda kurtulmuşlardı. Şimdi önlerinde iki seçenek vardı: geri dönmek veya Bilâl ve babasını kurtarmak üzere Büyük Dağ'a yürüyerek gitmek. Birincisi kolay, ikincisi ise tehlikeliydi. Alican ve Arıcan'ın hangisini tercih ettiğini tahmin edersiniz. Tabi ki tehlikeli olanını...

Volkan ile Bilgiç'in plânlarına rağmen Alican, Arıcan ve Hilâl, sonunda Büyük Dağ'a ulaşmayı başardılar. Yolda nice köprüler, nice uçurumlar geçtiler. Ancak hedeflerine ulaştıklarında onları akıllarına hiç gelmemiş olan bir engel bekliyordu. Etraf Yaman'ın adamlarıyla doluydu. Fakirleri köle gibi çalıştıran bu adamlar, kimsenin kaçmaması için heryere bekçiler koymuşlardı. Çocuklar Büyük Dağ'a kadar boşuna geldiklerini anladıklarında vakit bir hayli gecikmişti. İster istemez geri döndüler. Hilâl saraya dönüp olan biteni anne ve babasına anlatmaya karar verdi. Tabi bizim Alican ile Arıcan'ı da yanında götürdü.

Hilâl eve oldukça geç bir saatte döndüğünden anne ve babası zaten endişelenmişlerdi. Bir de küçük kızlarının ta Büyük Dağ'a kadar gidip geldiklerini duymasınlar mı? Ne diyeceklerini şaşırdılar. Bir taraftan kızlarının kendileri gibi Hud Peygamber'e inanan insanları dert edinmesinden hoşlanmışlar, ancak diğer taraftan kendi başına böyle tehlikeli kurtarma operasyonlarına kalkışmasına bozulmuşlardı. Hilâl ağlaya ağlaya Bilâl ve babasının başına gelenleri, Volkan ve kötü papağanının yaptıklarını, Yaman'ın askerlerinin kendilerine ne kadar kötü davrandıklarını anlattı onlara.

Biz çocuklar çaresiz kaldığımızda hep böyle yapmaz mıyız? Hilâl de arkadaşı Bilâl'i ve babasını kendi başına kurtaramayacağını anladığında anne ve babasına koşmuştu. Oysa anne ve babasının Bilâl kadar kendi çocuklarını da düşünmesi gerekiyordu. "Yavrum sen neler anlatıyorsun böyle... Kendini bütün bu tehlikelere niye atıyorsun!" diye konuştu annesi. "Evet çocuklar. Tek başınıza ta Büyük Dağ'a gitmeniz çok tehlikeli. Oradan hiç dönemeyebilirdiniz!" diye ekledi babası. Biraz endişeli, bir o kadar da kızgın görünüyordu. Hilâl yardım edebileceklerini düşündüğü anne babasından bu tepkiyi görünce şaşırdı biraz. Ancak onların ne kadar haklı olduğunu anlaması uzun sürmedi. Bir suç işlediğimizde her zaman yaptığımız gibi Hilâl de annesine sarılıp başladı ağlayarak özür dilemeye.

"Anneciğim, anneciğim! Ne olur beni affet. Ben sadece Bilâl'i kurtarmak..." diye başladığı cümlesini bitiremedi Hilâl. Derin derin hıçkırarak ağlamaya başladı annesinin kucağında. Eğilip kızını kucaklayan annesi "Şşşşş..." diye durdurmaya çalıştı kızını. "Ağlama benim güzel kızım. Biz sana kızmadık. Sadece endişelendik biraz." Hilâl'in içine düştüğü durumdan biraz da kendini sorumlu tutan Alican atıldı ortaya: "Adnan Amca Büyük Dağ'a gitmek benim fikrimdi aslında. Hilâl'in bir suçu yok..." Arıcan baktı ki Alican Hilâl'i kurtarmak için kahramanlık yapıyor, o da duramadı. Pek suçlu hissetmiyordu kendini aslında, ama boynunu bükerek "Ben de suçluyum Adnan Amca..." dedi.

Adnan Amca o kadar da kızgın değildi aslında. "Tamam Hilâl, tamam artık ağlama" diye avutmaya çalıştı kızını. Bu arada Alican hâlâ daha Hilâl'in suçsuzluğunu ispatlamaya çalışıyordu: "Size söz veriyoruz Adnan Amca bir daha Büyük Dağ'a gitmeyiz. Ama Bilâl ve babasını da orada öylece bırakmaya gönlümüz razı olmuyor." Alican'ın bu sözü istenen etkiyi yapmıştı. Hilâl'in babası yanıbaşında hâlâ kızının başını okşayan hanımına bakarak "Ne dersin hanım, çocuklara da söyleyelim mi?" diye sordu. Alican ile Arıcan böyle saklanan şeyleri öğrenmeyi zaten çok severlerdi. Bu kez Hilâl de katıldı onlara. Hıçkırıklarını birdenbire keserek: "Efendim? Ne söyleyeceksiniz?" diye sordu...

Hilâl'in annesi önce eşinin sorusunu cevapladı: "E madem ki başka inananların durumlarını dert ediniyorlar. Onların da bilmesinde fayda var." Gizlenen şeyin Hud Peygamber'e inananların durumuyla ilgili olduğunu duyunca bir kez daha heyecanlandı çocuklar. "Hadi meraktan çatlayacağız?" diye bağırdı Alican ile Arıcan. İstifi'ni bozmayan Adnan Amca biraz da gülümseyerek: "Çocuklar, size güzel bir haberimiz var." dedi. Ama anlaşılan babalarımızın her zaman yaptıkları gibi güzel haberi biraz zor çıkaracaktı ağzından. Oysa çocukların sabırları kalmamıştı artık: "E hadi ama o zaman. Şimdi güzel bir habere her zamankinden fazla ihtiyacımız var!" diye heyecanla bağırdı Alican ile Arıcan. Hilâl de: "Ben de bilmek istiyorum. Anne baba, hadiii..." diye yalvardı...

Çocukların ısrarları karşısında Hilâl'in anne ve babası uzun süre dayanamadılar: "Tamam tamam! Şimdi anlatıyoruz" diye pes etti ikisi de. Adnan Amca eşine doğru eğilerek söyleyeceği şeyin çocuklarla aralarında bir sır olduğunu gösterdi hareketleriyle. Sonra da kısık sesle: "Allah'ın peygamberi Hud, kendisine inananlara Allah'ın yardımının yaklaştığını müjdeledi..." dedi. Alican, Arıcan ve Hilâl bu habere o kadar sevindiler ki neredeyse horon tepmeye başlayacaklardı. Ama Adnan amcanın başka haberleri de vardı. "Veee..." dedi söyleyeceklerinin dikkatle dinlenmesini sağlamak istercesine: "Biz de Büyük Dağ'da çalışan kardeşlerimizi kurtarmak için bir plân yaptık. Onları kaçıracağız." "Bir plân!" diye bağırdı Alican. Sonra da konuştuklarının sır olduğunu düşünerek kısık sesle devam etti: "Peki ne zaman uygulanacak?" "Hud Peygamber'in uygun gördüğü zaman." diye cevap verdi Hilâl'in annesi. "Şimdi bize düşen O'ndan gelecek haberi beklemek..."

Hud Peygamber'in haberi gelmeden Allah'ın işaretleri geldi. O güne kadar Ad Kavmi'nin yaşadığı topraklar yeryüzünün en güzel bahçelerinin, en gürül gürül akan sularının olduğu topraklardı. Her tarafta cıvıl cıvıl kuşlar öter, başka hiçbir yerde bulunmayan çiçekler biterdi bu topraklarda. Ne yazık ki Ad Kavmi bu güzelliklerin Allah'tan geldiğini düşünemedi. Bunların, kendi büyüklüklerinin işareti olduğuna inanıyorlar ve Allah'ın kendilerine verdiği bu doğal zenginliklerle dahi gururlanıyorlardı. Ama artık Hud Peygamber'in de dua ettiği üzere Allah'ın bu kavme kimin gerçek hâkim olduğunu gösterme zamanı gelmişti. Zalim Ad halkının yıllardır zulmettiği fakirlerin ve Hud Peygamber'e inananların dualarını kabul etmişti Allah.

Allah'a ve Hud Peygamber'e inananlar köleleştirilmiş kardeşlerini kurtarmak için plânlarını hazırlarken Allah da Ad Kavmi için hazırladığı belâları göndermeye başlamıştı. Önce bu yemyeşil topraklarda kuraklık başladı. Bir damla yağmur yağmıyor, insanlar içecek su bulamıyorlardı. Verimlilikleriyle meşhur bahçeler çorak çöllere dönüşmüştü. Ad Kavmi'nin bu hâlini gören Hud Peygamber'in arkadaşları merak ediyorlardı: Acaba bundan sonra Hud'a inanmayanların da gözleri açılır ve hatalarını anlarlar mıydı? Acaba bütün kâinatı yaratmış olan Allah'tan af dilerler miydi? Ama nerede! Onlar bütün bu belâlara rağmen kendi yaptıkları taştan putlara yalvarmaya devam ettiler.

Hud Peygamber'e ve O'nun anlattığı Allah'a inanmamak konusunda Yaman ve ailesi en inatçılardan biriydi. Memleketlerinin karşı karşıya olduğu kıtlığın çözümünü yine kendi yaptıkları tanrılara yalvarmakta görüyorlardı. Şehrin dışındaki bir tapınağa götürdüğü ailesiyle birlikte bu hiçbir işe yaramayan taş parçalarına yalvarıyordu ağlayarak: "Kurtar bizi ey ulu tanrı. Senden yağmur istiyoruz." Volkan kendisi de Ad Kavmi gibi gururlu olmasına karşın babasının taştan yapılmış putların önünde eğilip kalkmasını anlayamıyordu. Hele Ad Kavmi'nin güçlü adamı Yaman'ın ağlamasını hiç anlayamamıştı. Bu yüzden de Bilgiç: "Baban niye böyle dövünüp duruyor?" diye sorduğunda: "Ben de bir şey anlamış değilim." diye cevap verdi.

İnsanın çaresiz kaldığında yalvaracak bir Allah'ı olması ne kadar güzeldir. Allah'a inanmayanlar işte böyle çaresiz kaldıklarında taşlardan, ağaçlardan veya yıldızlardan yardım beklerler. Sadece beklemekle kalmaz, başkalarının da aynı beklentileri paylaşmasını isterler. İşte Volkan'la Bilgiç'in tapınakta konuşmaları bu yüzden kızdırdı Yaman'ı. Koca eliyle tuttu oğlunun başını ve onu secdeye doğru itti. Volkan ne için olduğunu bilmeksizin ağlama rolü oynamaya başladı. Tabi Bilgiç de... Başladılar ikisi de dövünüp yalvarmaya: "Kurtar bizi tanrım!" Çocukların ağlamaları büyükleri de heyecana getirdi. Volkan'ın annesi ağlayarak yalvardı bir taraftan: "Nehirlerimiz kurudu tanrım! Bahçelerimiz çoraklaştı!" Onu başka bir kadın takip etti: "Bize yağmur gönder!" Sonra söyleyecek sözleri tükendi de sadece ağlamakla yetindiler.

Ad Kavmi kendi yaptıkları taşlara yalvarıp dururken Hud Peygamber kendisine inananları bir araya topladı. Ve onlara Büyük Dağ'da köle olarak çalıştırılan kardeşlerini kurtarmak için hazırlanan plânın uygulanması emrini verdi. Böylece Büyük Dağ'dan kaçırılan fakirlerle şehirden kaçan zenginler gizli bir mağarada buluştular. Hud Peygamber'in Büyük Dağ'dan kaçırılan fakirleri bir mağarada saklamasını herkes anlayabiliyordu. Ancak kendisine inananların şehri de boşaltmasını istemiş olması garipti doğrusu. Bunun bir tek anlamı vardı ama bunu kimse ifade etmek istemiyordu: Hud'un haber verip durduğu ceza gelmekteydi. Allah yıllardır kendine inanan insanlara zulmedenlerden intikamını alacaktı...

Hud'a inanan fakirlerin kölelikten kurtarılması herkesi sevince boğmuştu. Bu mutluluk havası özellikle de çocuklarda hissediliyordu. Bir mağarada yaşadıklarına bakmaksızın Alican, Hilâl ve Bilâl Arıcan ile türlü oyunlar oynuyorlar, etraflarına neşe saçıyorlardı. Bu kez oynadıkları oyun Arıcan'ı yakalamak üzerine kuruluydu. Arıcan oyunu heyecanlı kılmak için her defasında çocuklara yaklaşıyor, ancak onlardan biri zıpladığı anda uçarak kaçıyordu. "Yakkkaladım seni!" diye bağırdı Alican, hızla yerden yükselirken. Ancak Arıcan bu hamleyi önceden görmüş ve kaçmayı başarmıştı. "Sen öyle san. Bende daha ne numaralar var." diye de karşılık verdi.

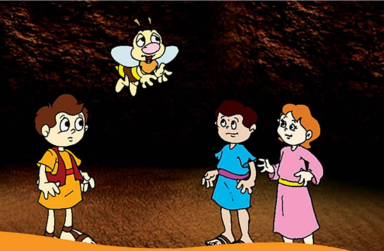
Bu kez Hilâl denedi Arıcan'ı yakalamayı, "Bakalım benden de kaçabilecek misin?" diyerek. Arıcan o kadar rahat kaçmıştı ki takılmadan edemedi: "Hah hah ha güzel bir denemeydi Hilâl. Devam et devam et. Belki birgün Arıcan'a yetişirsin..." Arıcan sözle takılmakla kalmadı, çocukların ayakları arasında hızla bir tur yaparak şaşırttı da onları. Sıra Bilâl'e gelmişti. "Siz şimdi kahramanınız Bilâl'i seyredin. Gel buraya bakalım Arıcan!" diyerek zıpladı. Gerçekten Alican ve Hilâl'den çok daha hızlı hareket etmiş ve oldukça da yükseğe zıplamıştı. Elleri bir ara Arıcan'ın bir ayağını da yakaladı. Ancak Arıcan bir çırpıda kaçmayı başardı. Neredeyse yakalandığı için bozuldu biraz Arıcan ve Bilâl'in hakkını vermek gerektiğini düşündü: "Sen hakikaten iyi zıplıyorsun kahraman Bilâl. Az kalsın yakalıyordun beni." Bütün çocuklar keyifle güldüler bu itirafa...

Çocukların neşeli oyunu hemen herkesin dikkatini çekmiş ve hepsini mutlu etmişti. Ancak Hilâl'in annesi düşünceliydi. Eşinin bu hâlini gören Adnan ona yaklaşarak: "Bir şeyin mi var hanım?" diye sordu. Derin bir uykudaymış gibi bir anda kendine gelen Hilâl'in annesi, "Yok bir şey. Kızımı seyrederken bir taraftan mutluluk duyuyorum, bir taraftan da endişeleniyorum..." diye cevap verdi. Adnan endişelenecek bir şey göremiyordu Hilâl'in neşeli oyunlarında. "Bizim çok güzel bir kızımız var. Mutlu olmayı hak ediyor Hilâl. Endişen niye ki?" diye sordu. Oysa eşinin endişesi daha çok kendileriyle ve Hilâl'in geleceğiyle alakalıydı. "Şu hâlimize bir baksana Adnan..." diye başladı, "Sarayımızdan çıktık, bir mağarada saklanıyoruz. Acaba Hud Peygamber bizden bunu niye istedi?" Adnan da bilmiyordu bu sorunun cevabını. Sadece önemli bir şeylerin olacağını hissedebiliyordu.

O sırada yanlarına yaklaşan Bilâl'in babası da bu önemli şeyin ne olduğunu açıkladı: "Görülen o ki vakit geldi artık..." Sonra da ciğerlerini sökercesine öksürmeye başladı... Adnan saray inşaatında çalışırken iyiden iyiye hastalanmış olan bu adamın omzunu tuttu. "Kendini yorma kardeşim. İçeri git ve dinlenmene bak" diyerek mağaranın içinde kurulmuş döşeklere gönderdi onu. Bilâl'in babası giderken Hilâl'in annesi: "Çok iyi bir adam değil mi?" diye fısıldadı eşinin kulağına. Adnan'ın aklı ise bu iyi adamın söylediği sözde takılı kalmıştı. "Acaba vakit geldi derken ne demeye çalışıyordu?" diye sordu eşine. İkisi de ne olacağını bilmiyor, ancak çok önemli şeylerin olacağını hissediyorlardı...

Herkesin hissettiği önemli olayların mağarada olmayacağı açıktı. Her ne olacaksa şehirde olacaktı ve Hud Peygamber kendisine inananları bu olaylardan korumak için şehirden uzaklaştırmıştı. Çocuklar da merak ediyordu olacakları. “Acaba şehirde ne oluyor şu anda? Gidip bir bakmak isterdim doğrusu.” diye ifade etti bu merakını Alican. Arıcan de daha az meraklı değildi doğrusu: “Ben de ne zamandır şehirde olabilecek heyecanlı olayları kaçırdığımızı düşünüyordum” dedi. Alican ile Arıcan’ın şehre gidip gelmek istedikleri açıktı. Bu fikir başta Bilâl’i de heyecanlandırdı ama Hilâl’in “Anne ve babamın bu fikirden hoşlanacaklarını hiç sanmam. Buradan uzaklaşmamamız için bizi uyardılar biliyorsun.” uyarısından sonra bu fikirden vazgeçti. Zaten Volkan’la karşılaşıp neşesini kaçırmak da istemiyordu. “Tamam o zaman. Siz kalın. Ben gider gelir size de anlatırım.” diyerek hızla mağaradan çıktı Alican. Peşinden de Arıcan uçarak gitti... O kadar hızla çıkıp gittiler ki Hilâl ve Bilâl’in arkalarından “Tamam ama dikkatli olun lütfen!” diye seslendiklerini duymadılar bile...

Bilâl'in babası vakit geldi demekle haklıydı. Çünkü ogün şehirde gerçekten garip ve önemli olaylar olacaktı. Ne zamandır kıtlık ve kuraklıkla bu önemli olayların işaretleri de verilmişti doğrusu. Ancak şehir halkı, hiçbirşeyden habersiz hayatını devam ettirmeye çalışıyordu. Saklandıkları mağaradan çıkarak şehre giren Alican ile Arıcan artık harabeye dönmüş bir sarayın önünde koca bir tencerede yemek pişiren yaşlı bir kadın gördüler. Tam kadının yanına gidip şehirde neler olduğunu soracaklarken uzaktan Volkan ile Bilgiç'in sesini duydular: "Benim burnuma gelen kokuyu sen de alıyor musun Bilgiç?" diye soruyordu Volkan. Yaşlı kadının pişirdiği yemeğin kokusunu beğenmediği belliydi Bilgiç'in sesinden: "Iıııy! Berbat bir koku."

Volkan'ın, kokunun iyiliğini kötülüğünü dert edinecek hâli yoktu: "Benim karnım açlıktan zil çalıyor. Gel gidip bakalım halam ne pişiriyor." Volkan ve Bilgiç'in kendi bulundukları yere geldiğini gören Alican ile Arıcan görülmemek için bir çalının arkasına saklandılar. Arıcan tam bir şey daha söyleyecekti ki Alican ağzını tutarak susturdu onu. "Halacığım nasılsın?" dedi yaşlı kadının yanına gelen Volkan. "Gel bakalım Volkan. Sen nasılsın?" Volkan'ın hâl hatır soracak hâli yoktu. "Mımmm" diye iştahının kabardığını ifade etti. "Çok lezzetli görünüyor. Ne pişiriyorsun?"

Yaşlı kadın bir müddet ne diyeceğini düşündükten sonra "Kuzeninin papağanını kesip çorba yapmak zorunda kaldım. Başka yiyecek bir şey kalmadı." dedi. Sonra da tencereyi karıştırdığı kepçesini doldurarak Volkan'a doğru uzattı: "Tadına bakmak ister misin?" Bu sırada bir papağanın pişirilmekte olduğunu duyan Bilgiç korkudan gözleri yerinden fırlamış bir hâlde Volkan'ın arkasına sığındı. En iyi arkadaşı bir papağan olan Volkan'ın da papağan çorbası yemek istemeyeceği açıktı. "Yok sağol, ben yemiyeyim." diye geçiştirdi. Yaşlı kadın: "Ne yapalım kıtlık bize papağanları bile yedirtti." diye omuz silkti.

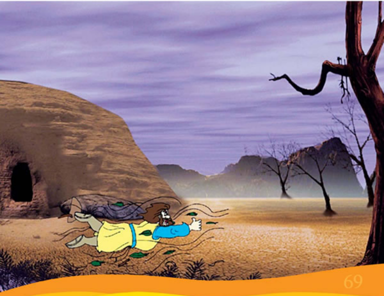
"Hud'a inananların kıtlık hakkında neler söylediklerini duydun mu halacığım?" diyerek konuyu papağan çorbasından kıtlığa çekmeye çalıştı Volkan. Saklandığı çalının arkasından "Allah'ın peygamberi Hud'dan ne istiyor bu?" diye fısıldadı. "Hud?" diye sorar gibi başladı cümlesine yaşlı kadın, "Tanrılarımıza inanmayı bırakan o deli adamdan mı bahsediyorsun?" Arıcan tam: "Ben şimdi şunlara gösteririm Allah'ın peygamberine deli demeyi..." diyerek yerinden fırlayacaktı ki durdurdu onu Alican. Yaşlı kadın Hud'a inananların kıtlık, hakkında ne dediklerini merak ediyordu. Volkan, "Diyorlarmış ki şehrimizde yaşanan kıtlık Allah'ın bize verdiği bir ceza imiş." diye açıkladı. Kadın koca bir kahkaha atarak, "Bu aptalca ve asılsız sözlere inanma oğlum. Boş lâflar bunlar" dedi. Tam bu sözü söylemişti ki Büyük Dağ'ın arkasından kocaman ve kapkara bir bulut şehrin üzerine doğru inmeye başladı. Havanın birdenbire karardığını gören yaşlı kadın: "Yağmur bulutları bunlar. Yağmur yağacak sonunda oğlum. Koş koş, herkese haber ver. Tanrılar dualarımız kabul etti..." diye bağırdı. Volkan ve Bilgiç de: "Yağmur yağacak! Yağmur yağacak! Tanrılar dualarımızı kabul etti! Sonunda dualarımız kabul oldu..." diye bağırarak uzaklaştılar oradan...

Oysa bu bulutların yağmur bulutu getirmediği açıktı. Önce Alican ile Arıcan de yağmur yağacak sandı. Ancak biraz sonra çıkan şiddetli fırtına yaşlı kadının tenceresini devirip peşinden kadını da sürüklemeye başlayınca Ad Kavmi'nin üzerine büyük bir felâketin gelmekte olduğunu anladılar. Onlar koşarak şehri terk ederken, Volkan ve Bilgiç de arkalarında olanlardan habersiz bir şekilde Volkan'ın babasına doğru koşuyorlardı. "Yağmur.... gökyüzü... bulut bakın ... tanrılar..." diye de bağırıyorlardı. Öylesine heyecanlanmışlardı ki Bilgiç Volkan'ın babasıyla kafa kafaya toslamaktan kurtaramadı kendini.

Kızgın bir şekilde “Ne oluyor oğlum?” diye bağırdı Yaman. “Ne olacak babacığım? Yağmur yağacak yağmur!” diye cevap verdi Volkan. Uzaktan yaklaşmakta olan rüzgâr Yaman’a her şeyi anlatmıştı oysa. “Kim söyledi sana yağmur yağacağını?” diye sordu. Artan rüzgâr uğultusunun içinde “Halam!” diye bağırdı Volkan. Tam bu arada Volkan’ın halası rüzgâra kapılmış bir hâlde “İmdaaat!... Kurtarın beni Ad kavmi!... Yardım edin!...” diye bağırarak uçtu gitti yanlarından. Onu Bilgiç ve Volkan izledi. Gözlerinin önünde uçup giden oğlunu kurtarmak için hiçbir şey yapamadı Yaman. “Volkan! Oğlum! Tanrılar bir şeyler yapın!” diye bağırdı sadece. Ama sonra kendisi de aynı rüzgâra kapıldı gitti...

Ayakları yerden kesilince Ad Kavmi'nin Hud Peygamber'in bahsedip durduğu cezaya çarptırılmış olduğunu anladı Yaman. "Hud, bizi bu hususta uyarmıştı da onu dinlememiştik." dedi kendi kendine. Ama artık bunu kabul etmek için çok geçti. Allah'ın Ad Kavmi'ni cezalandırmak üzere gönderdiği fırtına önüne gelen her şeyi yok etti. Sadece Allah'a ve peybamberi Hud'a inananlara bir zarar vermedi... Tarih boyunca her zaman böyle olmuştur. Allah'a ve O'nun gönderdiği peygamberlere inanmayanlar, inanan insanları hor görmüşler, onlara zulmetmişlerdir. Ancak Allah'ın yardımı er ya da geç hep gelmiş ve Allah zalimlerden zayıfların intikamını almıştır.

Hud Peygamber fırtınanın bitip mağaradan çıkma zamanının geldiğini söylediğinde ona inananlar hep birlikte çıktılar mağaradan. "Kardeşim acele edelim. Edelim de Allah'ın peygamberi ve diğer kardeşlerimize yetişelim." diye seslendi Bilâl'in babası. "Hilâl, Bilâl, Alican acele edin çocuklar. Arıcan'ı da unutmayın!" diye seslendi Hilâl'in annesi. Arıcan, zaten herkesten önce çıkmıştı mağaradan; "Siz Arıcan'ı dert etmeyin," dedi Hilâl, "O en önde gider zaten." Mağaranın dışına çıktıklarında derin bir oh çekti Hilâl'in annesi, sonra da; "Uzun zamandır böyle huzurlu hissetmemiştim kendimi." dedi. "Evet.. Sonunda rüyalarımız gerçek olacak." diye tastikledi onu eşi Adnan. Bilâl'in babası da: "Bu yeni hayatta özgürlüğümüzü kimse alamayacak elimizden." diye tamamladı söylenenleri...

Bilâl, Hilâl, Alican ve Arıcan de bu yeni hayattan çok ümitliydiler. Ümitlerini hemen oracıkta icat ettikleri bir oyunla ifade de ettiler. Bir taraftan oynuyorlar, bir taraftan da sanki bir mutluluk şarkısı söylüyorlardı... Hepsi: Güzel şey özgürlük. Artık hep özgür yaşayalım.Alican: Gerçek mutluluk için özgür olmak lâzım. Hepsi: "Evet evet! Özgürlük mutluluktur. Gelin mutlu olalım." Arıcan: "Herkesin hayalidir özgürlük, gelin hayallarimizi gerçek yapalım..." Bilâl: "Bugün kimse gelmedi yanımıza bizi aşağılayacak." Arıcan: Ve yok artık kimse inananlara köle gibi davranacak. Hilâl: "Artık hayatımızda kibirli çocuklar da olmayacak." Alican: "Kötüler kötülükleriyle başbaşa kalacak..." Arıcan: "Bu dünyada arılar da mutlu olacak." Bilâl: "Evet bu dünya da hayvanlara da iyi davranılacak..." Hepsi: "İşte bugün temeli Allah inancı olan yepyeni bir hayat başlayacak..." Çocuklar bu son sözü söylerken oyunlarını bitirdiler. Gecenin ilerleyen saatlerinde Hud Peygamber'e inananla Allah'ın kendilerin lütfettiği özgürlük için şükretmek üzere bir araya toplânmışlardı. Allah'a inanan insanlar bir kez daha yeryüzünü miras almışlardı... Güzel günler onları bekliyordu artık...

KISSADAN HİSSE

Sevgili Çocuklar,

Allah; peygamberlerini, biz insanları doğru yola iletmek ve kendisi hakkında bize bilgi vermek üzere göndermiştir. Peygamberliklerinin ispatı olarak da onların çeşitli mucizeler göstermesine izin vermiştir. Ne yazık ki insanlar, doğru yola karşı direnç göstermişler ve Allah'ın görevlendirdiği peygamberlere zarar vermeye kalkışmışlardır. Allah böyle inatçı ve zalim kavimleri de çeşitli musibetlerle cezalandırmıştır. Hikâyesini okuduğumuz Ad Kavmi de yeryüzünde yaşamış en inatçı ve gururlu halklardan biriydi. Mal ve zenginliğe karşı aşırı ilgilerinin cezası olarak kıtlık ve kuraklıkla cezalandırılmışlardı.

Bizim peygamberimiz Hz. Muhammed de Hud Peygamberin ve kavminin hikâyesini bizlere ibret olsun diye anlatmıştır.

Anlatmak bizden, ibret almak siz akıllı okuyucularımızdan...